

عنوان مقاله:

ماهیت و حکم اخلاقی غیبت

محل انتشار:

چهارمین همایش ملی اخلاق و آداب زندگی (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

حسین عبادتی - دانشجوی کارشناسی ارشد فلسفه اخلاق دانشگاه زنجان

سحر کاوندی - دانشیار گروه فلسفه دانشگاه زنجان

خلاصه مقاله:

رذیله اخلاقی غیبت در اسلام از گناهان کبیره بوده و از منظر همه علمای اخلاق نکوهیده است. غیبت یعنی گفتن یا فهماندن امر مرتبط با فردی در غیاب او به دیگران که موجب ناراحتی او گردد. دایره شمول غیبت (مسلمان و غیرمسلمان) و موارد جواز آن از مسائل اصلی بحث ماست. باید توجه نمود که غیبت فقط شامل مسلمان شیعه نمی شود بلکه بنابر آن که هر انسانی به واسطه انسانیت مورد احترام است، شمولی عام دارد. غیبت اگرچه در نگاه نخست شرعاً حرام و از منظر اخلاقی نکوهیده است، لیکن در موارد ویژه ای که پای مصلحت و خیر انسان ها در میان است یا هدفی مشروع و عقلایی در پی دارد که مفسد آن را جبران می کند، این امر جایز شمرده شده است. برخی از مصادیق غیبت های مجاز عبارتند از: دادخواهی از ظالم، نهی از منکر، پرسش و استفتا. غیبت پیامدهای سوء فردی و اجتماعی دارد. از جمله پیامدهای فردی غیبت از دست دادن اعمال نیک و محرومیت از بهشت بوده و ترور شخصیت، برافروختن حس انتقام و ایجاد تفرقه از پیامدهای اجتماعی آن است. از این رو، وجوب رد غیبت هم مورد تاکید بوده و برای انجام و عدم انجام آن آثار مثبت و منفی متعددی ذکر شده است. بنابر نظر علمای اخلاق برای درمان غیبت، نخست بایستی به عواقب آن توجه نموده (درمان نظری) و سپس با توجه به نکات مثبت و ذکر آنها، زمینه غیبت را از بین برد. همچنین دوری از اسباب غیبت (درمان عملی) در این زمینه راه گشاست.

کلمات کلیدی:

اخلاق اسلامی، رذایل اخلاقی، آفات زبان، غیبت، بهتان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/423468>

